

Nr 153

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående ändring i lagen den 13 november 1936 (nr 567) om domkapitel; given Stockholms slott den 5 april 1963.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed jämlikt § 87 regeringsformen föreslå riksdagen att antaga härvid fogat förslag till lag angående ändring i lagen den 13 november 1936 (nr 567) om domkapitel.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

BERTIL

Sven af Geijerstam

Propositionens huvudsakliga innehåll

I syfte att få en smidigare ordning för handläggning av ärenden hos domkapitlen föreslås att nu gällande regler härom i lagen om domkapitel ersätts med nya, som kommer att intagas i instruktionen för domkapitlen. Vidare föreslås en huvudsakligen formell ändring av bestämmelserna om domkapitels rätt att skilja präst från prästämbetet, som betingas av de i brottsbalken upptagna reglerna om behandlingen av psykiskt abnorma lagöverträdare.

Förslag

till

Lag**angående ändring i lagen den 13 november 1936 (nr 567) om domkapitel**

Härigenom förordnas, *dels* att 15, 16 och 17 §§ lagen den 13 november 1936 om domkapitel skola upphöra att gälla, *dels* att 13 § 4 mom. sagda lag¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

*(Gällande lydelse)**(Föreslagen lydelse)*

13 §.

4 mom. Har prästerlig befattningshavare blivit genom lagakraftägande dom avsatt från sin befattning, må han av domkapitlet skiljas från prästämberet eller för viss tid, ej över ett år, förklaras obehörig att utöva detsamma. Har han genom lagakraftägande dom befunnits skyldig till förfarande, varå avsättning kunnat följa, men jämlikt 5 kap. 5 § strafflagen förklarats fri från ansvar och i anslutning härtill erhållit tjänstledighet, äger domkapitlet förklara honom obehörig att utöva prästämberet in- till dess han åter må träda i tjänstgöring.

4 mom. Har prästerlig befattningshavare, som enligt lagakraftägande dom funnits hava begått brott, till följd därav avsatts eller förklarats skyldig att avgå från sin befattning, må han av domkapitlet skiljas från prästämberet eller för viss tid, ej över ett år, förklaras obehörig att utöva detsamma. Har han ej avsatts eller förklarats skyldig att avgå men i anslutning till domen på grund av sin sinnesbeskaffenhet erhållit tjänstledighet från sin befattning, äger domkapitlet förklara honom obehörig att utöva prästämberet för tid, varunder han icke uppehåller sin befattning.

Prästerlig befattningshavare — — — — — sin befattning.

Präst utan — — — — — utöva detsamma.

Denna lag träder i kraft, såvitt avser 13 § 4 mom., den dag Konungen förordnar och i övrigt den 1 januari 1964.

¹ Gällande lydelse av 13 § 4 mom., se SFS 1948:490.

Utdrag av protokollet över ecklesiastikärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 15 februari 1963.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena NILSSON, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LINDSTRÖM, LANGE, LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, JOHANSSON, AF GEIJERSTAM, HERMANSSON, HOLMQVIST, ASP-LING.

Statsrådet af Geijerstam anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *beslutsordningen i domkapitlen m. m.* samt anför därvid följande.

På grundval av stiftskansliutredningens slutbetänkande den 12 december 1958 rörande stiftskansliernas organisation (stencilerat) framlade Kungl. Maj:t genom propositionen 1960:101 förslag till förenkling av stiftsmyndigheternas arbetsformer och handläggningen av arbetet på stiftskanslierna. På hemställen av statsutskottet (SU 1960:118) biföll riksdagen propositionen (rskr 294).

I ärendet framhöll föredragande departementschefen, att de föreslagna förändringarna förutsatte ändring i gällande bestämmelser rörande stiftsmyndigheternas organisation, vilka regler i några fall återfanns i lagstiftning, som på grund av sin natur av kyrkolag inte kunde ändras utan kyrkomötets medverkan. Så var fallet bl. a. beträffande beslutsordningen i domkapitlen, vilken regleras i lagen den 13 november 1936 (nr 567) om domkapitel. Under hänvisning till att kyrkomöte inte avsågs bli inkallat år 1960 uttalade departementschefen, att frågan om lagändring i berörda fall fick anstå någon tid.

Innevarande år skall kyrkomöte hållas, och jag anhåller därför att nu få ta upp frågan om ändring i domkapitelslagen till närmare behandling.

Gällande bestämmelser. Beslut fattas i domkapitlet som princip alltid i plenum. För beslutförhet fordras jämlikt 17 § domkapitelslagen, att minst fem av kapitlets sex ledamöter¹ är tillstädes. Beslut kan också fattas, om endast fyra ledamöter är närvarande, men då fordras att alla är ense om beslutet. I vissa fall kan beslut fattas av preses — biskopen — ensam på domkapitlets vägnar. Enligt 15 § äger sålunda biskopen med stiftssekreteraren såsom föredragande fullgöra sådana åligganden, som avser ringare ärenden eller ärenden vilka kräver skyndsamhet och inte är av sådan vikt, att de likväl bör handläggas i plenum.

¹ I domkapitlen i Uppsala och Lund finns åtta ledamöter.

Ärende som biskopen handlagt ensam skall anmälas vid nästa sammanträde. I 16 § föreskrives, att domkapitlet som regel skall sammanträda varannan vecka samt även oftare, om ärendena det påkallar.

Frågans tidigare behandling. Stiftskansliutredningen hade till uppgift att kartlägga de olika arbetsuppgifterna hos stiftsstyrelserna — domkapitlet och stiftsnämnden — samt framlägga förslag till förenklade och mera rationella arbetsformer hos myndigheterna, bl. a. en smidigare beslutsordning. I detta hänseende föreslog utredningen — som erinrade om att delegation av beslutanderätt på chef eller annan befattningshavare fått en vidsträckt användning inom statsförvaltningen — att beslutsordningen hos stiftsmyndigheterna borde förenklas, så att myndigheten fick möjlighet att delegera beslutanderätten i vissa ärenden eller grupper av ärenden av mera rutinmässig karaktär. Det framlagda systemet för beslutsordning i domkapitlet upprättade utredningen efter förebild av det som gäller för länsstyrelserna. Enligt utredningens mening syntes alltefter ärendenas vikt och natur beslutanderätten kunna delegeras på så sätt, att besluten fattades av antingen 1) preses efter föredragning av tjänsteman, 2) stiftssekreteraren eller stiftsnotarie efter föredragning av annan tjänsteman, eller 3) tjänsteman utan föredragning (enmansärenden).

Utredningen föreslog vidare att preses skulle kunna besluta ensam i ärenden, som var av brådskande natur, även om ärendena eljest bort handläggas i plenum. Sådant beslut skulle fattas i närvaro av föredraganden. Föredrogs ärende av annan än stiftssekreteraren borde även denne närvara. Beslutet skulle anmälas vid domkapitlets nästa sammanträde.

Enligt utredningens mening borde det ankomma på domkapitlet att — i arbetsordning eller annorledes — bestämma närmare om delegationens omfattning. Dock borde i författning bestämmas, vilka ärenden som obligatoriskt skulle handläggas i plenum. Sådant form borde alltid användas, då ärendet förutsatte medverkan av präst- och lekmannarepresentation.

Utredningen underströk, att genom att införa möjlighet till delegation vanns, att domkapitlet i plenum kunde avlastas rutinärenden och givas mera tid att ägna sig åt de viktigare ärendena. Därjämte kunde antalet sammanträden begränsas.

Utredningen ansåg, att bestämmelserna om beslutförhet och delegation borde intagas i instruktionen för domkapitlet, i samband varmed reglerna i domkapitelslagen om beslutförhet kunde upphävas. Även föreskriften om sammanträdestid borde utgå. I lagen borde allenast finnas en bestämmelse om att Kungl. Maj:t hade befogenhet att i administrativ ordning meddela berörda bestämmelser.

Vid remissbehandlingen av stiftskansliutredningens betänkande, varvid yttranden avgivits av bl. a. samtliga domkapitel, har förslaget om delegation av beslutanderätten genomgående godtagits av de myndigheter, som yttrat sig i denna fråga. Ett flertal myndigheter har uttalat, att de funnit förslaget väl-

betänkt och välgrundat. Några principiella betänkligheter mot dess genomförande har inte anförts.

Departementschefen erinrade i propositionen 1960:101 om att möjlighet till delegation av beslutanderätt i allmänhet redan finns hos andra förvaltningsmyndigheter, samt förordade därför, att motsvarande möjlighet infördes hos stiftsmyndigheterna. Han anförde vidare.

Eftersom förhållandena kan växla i de olika stiftet finner jag i likhet med utredningen det lämpligt, att myndigheterna får stor frihet att själva bestämma, i vilken omfattning delegation skall ske. För att beslutsordningen inte skall bli för oenhetlig har utredningen lagt fram ett förslag till normalarbetsordning för domkapitel och stiftsnämnd. Jag finner detta välbetänkt, och jag anser att förslaget i sina huvuddrag bör läggas till grund för hur de lokala arbetsordningarna skall vara utformade.

I sitt av riksdagen godkända utlåtande hade statsutskottet ingen erinran att göra mot de skilda förslagen till förenkling av arbetet. De syntes utskottet väl avpassade för en smidig handlägningsordning och ett rationellt utnyttjande av arbetskraften.

De av riksdagen på grundval av förenämnda proposition antagna förslagen till rationalisering har för stiftsnämndernas vidkommande kommit till uttryck i en ny instruktion, som utfärdats den 25 november 1960 (nr 705). I instruktionen har bl. a. upptagits en förenklad beslutsordning.

Föredragande statsrådet. Den gällande lagen om domkapitel från år 1936 upptar bl. a. regler om beslutförhet i domkapitlet. Denna ordning får ses mot bakgrunden av den historiska utvecklingen. Domkapitlet utövade nämligen i äldre tider i betydande omfattning dömande verksamhet. Före tillkomsten av 1936 års lag återfanns bestämmelserna om domkapitlets verksamhet huvudsakligen i förordningen den 11 februari 1687 huru med rättegång uti domkapitlet skall förhållas. Domkapitlets befogenhet att utöva dömande funktioner har med tiden alltmera begränsats och avser nu väsentligen allenast två angelägenheter, nämligen viss disciplinär bestraffning av innehavare av prästerlig tjänst samt prästs skiljande eller avstängande från prästämbetet jämte prästs skyldighet att i visst fall avgå från tjänsten. Vid tiden för tillkomsten av 1936 års lag kvarstod ännu i princip domkapitlets domsrätt vid förbrytelser, som rörde prästs ämbetsförvaltning i hans egentliga prästerliga gärning eller hans leverne samt — åtminstone formellt — viss motsvarande domsrätt över lärare vid läroverk och seminarier. Denna ordning ändrades år 1948.

Domkapitlets uppgifter är således numera väsentligen av administrativ natur. I detta hänseende skiljer sig inte ärendenas karaktär i någon större grad från vad som förekommer vid verksamheten hos andra regionala myndigheter. Därjämte utgör domkapitlet ett i det kyrkliga livet aktivt deltagande organ med skyldighet att i olika avseenden främja den kyrkliga verksamheten inom stiftet.

Med hänsyn till de förändringar med avseende å uppgifterna som sålunda inträtt vid skilda tidpunkter synes något hinder inte föreligga att den närmare

regleringen av förfarandet vid besluts fattande nu i sin helhet, i likhet med vad som gäller för andra regionala myndigheter, sker i författning av administrativ natur.

Till följd av det sagda bör såsom stiftskansliutredningen föreslagit 15—17 §§ lagen om domkapitel, vilka lagrum innehålla bestämmelser om beslutförhet och sammanträdesordning, upphävas. Detta torde medföra, att Kungl. Maj:t får befogenhet att i administrativ ordning meddela nu aktuella bestämmelser med stöd av 21 §, enligt vilken Kungl. Maj:t kan meddela närmare föreskrifter om domkapitlens verksamhet.

Vad så gäller den närmare utformningen av berörda bestämmelser om beslutsordning m. m. vill jag erinra om vad föredragande departementschefen anförde i propositionen 1960:101 om det önskvärda i att möjlighet till delegation av beslutanderätten infördes hos stiftsmyndigheterna. Enligt stiftskansliutredningens förslag skall delegationen väsentligen avse sådana ärenden, som inte fordrar medverkan av domkapitlets präst- och lekmanrepresentation. I brådskannde fall skall dock även ärenden, som fordrar sådan medverkan och alltså skall handläggas i plenum, få prövas av biskopen ensam efter föredragning, i vilket fall dock ärendet skall anmälas vid närmast därpå följande plenum. Till pleniärenden blir självfallet att hänföra sådana ärenden, som hör till domkapitlets dömande eller disciplinära befogenhet.

Vid bifall till den nu föreslagna ändringen i lagen om domkapitel har jag för avsikt att föreslå Kungl. Maj:t att utfärda ny instruktion för domkapitlen, i vilken bl. a. intages bestämmelser om delegation och om beslutsordningen i övrigt i huvudsaklig överensstämmelse med vad stiftskansliutredningen i dessa hänseenden föreslagit.

Organisationsförändringen bör träda i kraft den 1 januari 1964.

Inom ecklesiastikdepartementet har i enlighet med det anförda upprättats förslag till lag angående ändring i lagen den 13 november 1936 (nr 567) om domkapitel.

Föredraganden hemställer,

att lagrådets utlåtande över lagförslaget, av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Asa Teorell

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 8 mars 1963.

Närvarande:

Statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LINDSTRÖM, LANGE, LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, AF GEIJERSTAM, HERMANSSON, HOLMQVIST, ASP-LING.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för justitiedepartementet, statsrådet Kling, fråga om *ändrad lydelse av 13 § 4 mom. lagen den 13 november 1936 (nr 567) om domkapitel* samt anför därvid följande.

Den av Kungl. Maj:t och riksdagen antagna brottsbalken har utfärdats den 21 december 1962 (nr 700). Om balkens ikraftträdande förordnar Kungl. Maj:t med riksdagen. Balkens regler om behandling av psykiskt abnorma lagöverträdare påkallar ändring i ett flertal författningsbestämmelser, bland dem 13 § 4 mom. lagen om domkapitel. Innevarande år skall kyrkomöte hållas, och jag anhåller därför att redan nu, före övriga av brottsbalkens ikraftträdande föranledda följdändringar, få upptaga frågan om denna lagändring till närmare behandling.

Gällande rätt. I 13 § 4 mom. första stycket domkapitelslagen stadgas att prästerlig befattningshavare, som genom lagakraftgående dom avsatts från sin befattning, kan av domkapitlet skiljas från prästämbetet eller ock förklaras obehörig att under viss tid utöva detsamma. Möjlighet för domkapitel att för viss tid förklara präst obehörig att utöva ämbetet föreligger även när präst genom sådan dom befunnits skyldig till förfarande, varå avsättning kunnat följa, men jämlikt 5 kap. 5 § strafflagen förklarats fri från ansvar och i anslutning därtill erhållit tjänstledighet. I detta fall äger domkapitlet förklara honom obehörig att utöva prästämbetet intill dess han åter må träda i tjänstgöring.

Departementschefen. När det gäller brott förövade av sinnessjuka och därmed jämställda lagöverträdare bryter brottsbalken i viss utsträckning med nu gällande system. Enligt nuvarande 5 kap. 5 § strafflagen må sådan lagöverträdare icke fällas till ansvar för sina gärningar och ställas således utanför såväl straff som de påföljder vilka träder i stället för straff. Enligt brottsbalken däremot hänföres jämväl de psykiskt abnorma lagöverträdarna under det av domstolarna

tillämpade reaktionssystemet. Jämlikt 33 kap. 2 § i balken kan dock endast vissa påföljder — däribland ej avsättning eller suspension — ådömas dem som begått brott under inflytande av sinnessjukdom, sinnesslöhet eller annan själslig abnormitet av så djupgående natur att den måste anses jämställd med sinnessjukdom. Denna ordning påkallar ändring i 13 § 4 mom. lagen om domkapitel.

Såvitt gäller den som förklaras fri från ansvar tager lagrummet i sin nu gällande lydelse sikte endast på det fall, att den prästerliga befattningshavaren i anslutning till straffriförklaringen erhåller tjänstledighet från sin befattning. För prästerliga befattningshavare gäller emellertid numera bestämmelserna i statens allmänna tjänstepensionsreglemente, innefattande bland annat stadgande (5 § c) om skyldighet att efter straffriförklaring avgå från innehavd befattning. Jämväl detta förhållande påkallar ändring i lagrummet.

Vid omarbetningen av 13 § 4 mom. domkapitelslagen torde ensartade regler böra ges för det fall, att befattningshavaren dömts till avsättning och att han på grund av sin sinnesbeskaffenhet icke dömts till sådan påföljd men i administrativ ordning förklarats skyldig att avgå från sin befattning. I båda fallen torde han av domkapitlet böra kunna skiljas från prästämbetet eller för viss tid, ej över ett år, förklaras obehörig att utöva detta. Härför torde, i det fall att beslut om hans avgång meddelats i administrativ ordning, icke uttryckligen behöva krävas att å brottet kunnat följa avsättning, enär sådan förutsättning såsom hittills bör gälla för skyldigheten att avgå. De ändringar som vid brottsbalkens ikraftträdande påkallas i tjänstepensionsreglementet torde få upptagas till behandling i samband med andra följdändringar till brottsbalken.

För det fall att präst under angivna omständigheter väl icke tvingas avgå men erhåller tjänstledighet från sin befattning, torde domkapitlet böra ha möjlighet att förklara honom obehörig att utöva ämbetet för tid, under vilken han icke uppehåller sin prästerliga befattning. Ej heller för detta fall torde böra krävas att å brottet kunnat följa avsättning. Visserligen torde härigenom ske viss utvidgning av lagrummets tillämpningsområde i förhållande till gällande rätt, eftersom även ringa ämbetsbrott kan komma att medföra förklaring om obehörighet att utöva ämbetet. Det synes emellertid icke omotiverat att, om präst i anledning av sådant brott erhåller tjänstledighet på grund av sin sinnesbeskaffenhet, möjlighet finns att förklara honom obehörig att utöva prästämbetet under den tid tjänstledigheten varar.

Arbetet med följdlagstiftningen till brottsbalken är inriktat på att balken skall träda i kraft den 1 januari 1965. Då emellertid dagen icke kan definitivt fastslås redan nu, torde beträffande ändringen av 13 § 4 mom. domkapitelslagen få anges, att den träder i kraft den dag Kungl. Maj:t förordnar.

I enlighet med det anförda har inom justitiedepartementet upprättats förslag till *lag angående ändrad lydelse av 13 § 4 mom. lagen den 13 november 1936 (nr 567) om domkapitel.*

Kungl. Maj:t har den 15 februari 1963 beslutat inhämta lagrådets utlåtande över ett inom ecklesiastikdepartementet upprättat förslag till ändring av domkapitelslagen, innebärande att 15, 16 och 17 §§ i lagen skall upphöra att gälla med utgången av år 1963. Även beträffande nu ifrågakvarande lagändring bör lagrådet höras. Sedan lagrådets utlåtanden över båda förslagen inkommit, torde — om beslut fattas att förslagen skall underställas riksdagens prövning — gemensam proposition kunna avlåtas, varvid torde få anges dels att nyssnämnda paragrafer skall upphöra att gälla, dels att 13 § 4 mom. skall erhålla angiven lydelse, med ikraftträdande, såvitt avser 13 § 4 mom., den dag Konungen förordnar och i övrigt den 1 januari 1964.

Föredraganden hemställer, att lagrådets yttrande över det inom justitiedepartementet upprättade lagförslaget, av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar, måtte för det i § 87 regeringsformen avsedda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Margit Hirén

Förslag

till

Lag**angående ändrad lydelse av 13 § 4 mom. lagen den 13 november 1936
(nr 567) om domkapitel**

Härigenom förordnas, att 13 § 4 mom. lagen den 13 november 1936 om domkapitel¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

*(Gällande lydelse)**(Föreslagen lydelse)*

13 §.

4 mom. Har prästerlig befattningshavare blivit genom lagakraftägande dom avsatt från sin befattning, må han av domkapitlet skiljas från prästämbetet eller för viss tid, ej över ett år, förklaras obehörig att utöva detsamma. Har han genom lagakraftägande dom befunnits skyldig till förfarande, varå avsättning kunnat följa, men jämlikt 5 kap. 5 § strafflagen förklarats fri från ansvar och i anslutning härtill erhållit tjänstledighet, äger domkapitlet förklara honom obehörig att utöva prästämbetet intill dess han åter må träda i tjänstgöring.

4 mom. Har prästerlig befattningshavare, som genom lagakraftägande dom blivit övertygad om brott, till följd därav avsatts eller förklarats skyldig att avgå från sin befattning, må han av domkapitlet skiljas från prästämbetet eller för viss tid, ej över ett år, förklaras obehörig att utöva detsamma. Har han icke blivit avsatt eller förklarats skyldig att avgå men i anslutning till domen på grund av sin sinnesbeskaffenhet erhållit tjänstledighet från sin befattning, äger domkapitlet förklara honom obehörig att utöva prästämbetet för tid, varunder han icke uppehåller befattningen.

Prästerlig befattningshavare — — — — — sin befattning.

Präst utan — — — — — utöva detsamma.

Denna lag träder i kraft den dag Konungen förordnar.

¹ Senaste lydelse se SFS 1948: 490.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 4 april 1963.

N ä r v a r a n d e :

justitieråden DIGMAN,
NORDSTRÖM,
regeringsrådet HOLMGREN,
justitierådet JOACHIMSSON.

Enligt lagrådet den 1 mars 1963 tillhandakommet utdrag av protokoll över ecklesiastikärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 15 februari 1963, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag angående ändring i lagen den 13 november 1936 (nr 567) om domkapitel.*

Vidare hade Kungl. Maj:t enligt lagrådet den 20 mars 1963 tillhandakommet utdrag av protokoll över justitiedepartementssärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 8 mars 1963, förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för ovannämnda ändamål inhämtas över upprättat förslag till *lag angående ändrad lydelse av 13 § 4 mom. lagen den 13 november 1936 (nr 567) om domkapitel.*

Förslagen, som finnas bilagda detta protokoll, föredrogos inför lagrådet, det förstnämnda av lagbyråchefen Georg Ericsson och det sistnämnda av lagbyråchefen Carl Holmberg.

För lagrådet upplystes att, om gemensam proposition avlättes, förslagen komme att sammanföras till en lag med rubriken *lag angående ändring i lagen den 13 november 1936 (nr 567) om domkapitel.*

Lagrådet lämnade förslagen utan erinran.

Ur protokollet:
Birgitta Liljefors

Utdrag av protokollet över ecklesiastikärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Regenten Hertigen av Halland i statsrådet å Stockholms slott den 5 april 1963.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LINDSTRÖM, LANGE, LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, JOHANSSON, AF GEIJERSTAM, HERMANSSON, HOLMQVIST, ASPLING.

Statsrådet af Geijerstam anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter lagrådets den 4 april 1963 avgivna utlåtande över *dels* det till lagrådet den 15 februari 1963 remitterade förslaget till lag angående ändring i lagen den 13 november 1936 (nr 567) om domkapitel, *dels* det till lagrådet den 8 mars 1963 remitterade förslaget till lag angående ändrad lydelse av 13 § 4 mom. lagen om domkapitel.

Föredraganden anför: I sitt anförande till statsrådsprotokollet den 8 mars 1963 uttalade chefen för justitiedepartementet att, sedan lagrådets utlåtanden över de båda lagförslagen inkommit, torde — om beslut fattas att förslagen skall underställas riksdagens prövning — gemensam proposition kunna avlätas, varvid torde få anges *dels* att 15, 16 och 17 §§ lagen om domkapitel skall upphöra att gälla, *dels* att 13 § 4 mom. samma lag skall erhålla angiven lydelse, med ikraftträdande, såvitt avser 13 § 4 mom., den dag Kungl. Maj:t förordnar och i övrigt den 1 januari 1964. Lagrådet har lämnat de remitterade förslagen utan erinran. Till följd härav har inom ecklesiastikdepartementet upprättats förslag till *lag angående ändring i lagen den 13 november 1936 (nr 567) om domkapitel*, vilket förslag innefattar de i remisserna den 15 februari 1963 och den 8 mars 1963 upptagna ändringsförslagen. I det nu upprättade förslaget har lagtexten redaktionellt jämkats.

Föredraganden hemställer,

att ifrågavarande lagförslag måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Kungl. Höghet Regenten att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Marianne Astell